

revista del cpfpa
francesc bosch i morata
xàtiva
maig 2015

l'ullal 21

tercera època

sumari editorial participació de l'escola

¿Sabéis qué es el Síndrome de Asperger?	Tots som perfectament imperfectes.	Per una Espanya diferent.
<i>M. Ángeles Rodríguez</i>	<i>María Cazaurán</i>	<i>Diego Martínez</i>
Assetjament Escolar.	Gran salto a una historia no terminada.	Una dona compromesa...
<i>Mª Dolores Rico</i>	<i>Miguel A. Albuixech</i>	Jornada formativa i associativa. Com la pluja d'abril,
Les xiques de la llenceria.	<i>Martín Roses</i>	<i>Sumpsi Puig</i>
<i>Martín Roses</i>	<i>Beatriz Bas</i>	Somos tiempo.
Andrea sigue.	<i>Andrea G.P.</i>	<i>Ginebra</i>
<i>Andrea G.P.</i>	Los amigos/as verdaderos.	Tostas con huevo de codorniz y virutas de ibérico.
Recordando a Gloria Sánchez Salinas.	<i>Lola...</i> "la de La Torre"	Sambori.
<i>Rafael del Pozo</i>	<i>Vicent Vila</i>	Respecte o maltracte?
Cuéntame...	<i>Manolo Sirera</i>	<i>Martín Roses Mas</i>
<i>Vicent Vila</i>		
Defensar el valencià.		
<i>Salva Egea</i>		
Esta es mi historia en la epa de Xàtiva.		
<i>Miguel A. Albuixech</i>		
La Enseñanza en la escuela de ayer y la de hoy.		
<i>Zoraida Moscardó</i>		
L'olor de la pluja.		
<i>Mª Carmen Hernández</i>		
La dona.		
<i>María Cazaurán</i>		
La saó no va de bó.		
<i>Concepción Oltra</i>		

ogoa

¿Qué es una falacia?
Vicent Martí

escola oberta

Educació crítica i protagonisme cooperatiu.
Frei Betto

editorial

Sempre que acabem un curs hem d'estar pensant què és el que anem a fer al proper curs, eixa és una de les decisions que hem de prendre, però enguany tenim més reptes: decidir quina serà l'opció política per al govern del nostre xicotet país primer i per al territori on està immers.

Vivim temps de canvis globals on és fonamental canviar les nostres formes de pensar i actuar si desitgem transformar la realitat on estem immerses les persones. Necessitem problematitzar-la, visibilitzar l'indignitat en la que moltes persones viuen quotidianament, tensionar la manera en com es pensen, dissenyen, implementen i vivencien pràctiques d'intervenció sociopolítica. Es fa necessari reflexionar i fer-nos responsables per actuar sobre la realitat i no deixar que altres facen el que vulguen. Sols des d'aquesta perspectiva podrem ficar damunt la taula els problemes visibles i invisibles i demanar solucions que no poden aplegar de qualsevol forma sinò que requereixen d'una articulació horitzontal, un diàleg, una capacitat per a prendre decisions... per a la recerca de solucions conjuntes.

taller de premsa

Coordinació: Paqui Borox i pep aparicio guadas.

Consell de redacció: Paqui Borox, Tere Vila, Isabel Aparicio, Vicent Vila, Elson Coelho, pep aparicio guadas, Mª Carmen García, Vicent Penalba, Mª Ángeles Rodríguez, Quique Luján, Andrea Giménez, Herminia Guerrero, Adrián Martín i Miguel Angel Albuixech.

Traducció i correcció: Neus Benito.

Sobrecobertes: Vicent Marchirant (fotografia);

Coberta: Pepe Mallea (dibuix).

Contracoberta: Vicent Penalba (dibuix).

Fotografies: Taller de Premsa i de Fotografia, Francesc González, Carlos Vila, Lola Novella, Octavi Ribelles, Noelia Solanas, Patricia López, Quique Luján, Salva Egea i Rafa Aguado.

Dibuixos: Vicent Penalba, Vicent Vila i Mariví Sanchis.

Disseny i maquetació: Taller de Premsa

Impressió: Paper Plegat, s.l.

Hem d'optar per una opció "acció-reflexió-acció-reflexió...", abans de prendre decisions que van a marcar la nostra vida a la ciutat, al país, al territori on vivim. Una reflexió crítica i responsable on fiquem energia i passió... Aquesta actitud crítica ens permetrà construir una nova realitat. Així doncs la política, gràcies a l'educació, ha de ser viscuda com expressió i exercici de llibertat i convivència entre les persones i hauria de permetre l'establiment de condicions de felicitat per a totes i tots, en una societat responsable, autònoma, conscient de les necessitats comuns, que busca la coherència, la justícia, l'equitat, el respecte pels drets econòmics, socials, culturals i ambientals.

Com a ciutadans i ciutadanes tenim un dret i un deure de ser part activa en la construcció de la societat en la qual estem immersos. És la nostra responsabilitat i compromís amb en aquest món i amb les generacions futures.

¿Sabéis qué es el Síndrome de Asperger? . M. Ángeles Rodríguez Navalón

¿Qué es el síndrome de Asperger?

EL Síndrome de Asperger es un trastorno generalizado del desarrollo que se caracteriza por presentar dificultades en las relaciones sociales.

¿Cómo es la persona con Asperger?

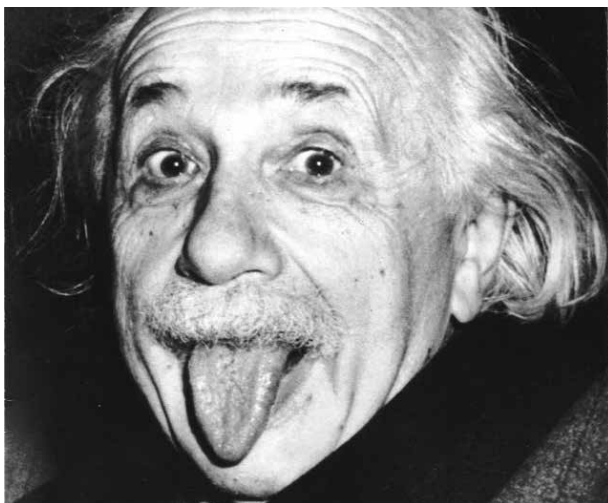
Presentan un aspecto externo normal, suelen ser inteligentes.

INTERACCIÓN Y AFECTIVIDAD:

- Poca preocupación para los demás y falta la conciencia del punto de vista de los otros.
- Falta de empatía y poca sensibilidad hacia los demás.
- No sabe demostrar cuando le interesa una persona.
- Relaciones sociales muy limitadas en los niños o adolescente, torpe interacción con sus compañeros.
- Ingenuidad.

LENGUAJE Y DISCURSO:

- Lenguaje formal pomposo, pedante con dificultades para captar un significado que no sea literal.
- Problemas de comunicación con los demás, poca preocupación por la respuesta del otro.
- Falta de comunicación no verbal, pasividad, evitar mirar a los ojos del interlocutor.
- Hablar con una voz extraña, monótono o de volumen no usual.
- Falta de conocimiento de los límites y de las normas sociales.

INTERESES RESTRINGIDOS Y REPETITIVOS:

- Intereses o inquietudes muy acotados o circunscritos que persigue obsesivamente pero en soledad, como por ejemplo la recolección de datos o cifras obsesivamente sin ningún valor práctico o social.
- El individuo con Síndrome de Asperger se convierte en un excéntrico cuya vida se caracteriza por una rutina rígida sistemática y cuyo mundo se podría reducir, por ejemplo, a los horarios de los trenes o la colección de sellos.

ACTOS RITUALIZADOS:

- Rutinas y rituales muy poco usuales que no soportan el menor cambio pues esto genera inmediatamente una ansiedad insoportable.
- Cualquier desarrollo de un interés a diferencia del resto la población, se disfruta exclusivamente en soledad.

El síndrome puede llegar a distorsionar de tal manera la relaciones sociales de la persona con Síndrome Asperger y sus compañeros o familia que éstos pueden sentirse enfurecidos por estar frente a una persona insensible, centrada en sí misma y con una rigidez inflexible.

Una característica resaltante de los individuos con Síndrome de Asperger es su incapacidad para reconocer intuitivamente las señales no verbales o paralingüísticas emitidas por otras personas, así como para generar las equivalentes propias.

Es por ello que el contacto y el comportamiento emocional de los que padecen el Síndrome de Asperger pueden parecer extraño, torpe, gracioso o arrogante, o bien ser confundido con una variante leve del autismo infantil temprano.

Sin embargo, debido a que la inteligencia de la mayoría de las personas con Asperger es normal, el resto de las personas en general no lo perciben como autistas sino como personas con un comportamiento muy peculiar.

Notoriamente, el Síndrome de Asperger en ocasiones se da en concomitancia con una inteligencia superior a la normal, o con un talento superior en una o múltiples áreas específicas.

Famosos con síndrome de asperger:

ISAAC NEWTON (1642-1727). Físico, teólogo, inventor, alquimista y matemático. NICOLAS TESLA (1856-1943). Inventor, ingeniero mecánico y físico. ALBERT EINSTEIN (1879-1955). Físico. STEVEN SPIELBERG (1946). Director, guionista y productor de cine.

Fa uns anys a una xiqueta van començar a fer-li bullying en l'escola quan va començar sext de primària per estar grossa però el que el seus companys no sabien és que ella estava així per una malaltia que s'anomena tiroides i això ho provoca. Tot va començar en classe d'educació física, la xicona no podia córrer i això va provocar moltes burles del seus companys.

Després d'això per a que ella no diguera res li pegaren per a que agafara por, i va baixar el seu rendiment escolar que va provocar que els seus pares decidiren que el millor era que repetirà perquè pensaven que el problema era seu, no s'imaginaven el que li feien a ella. Va repetir sext de primària i les burles van acabar, hi va trobar als seus millors amics.

Era una xica molt vergonyosa sempre estava a soles fins que va repetir. Al passar a l'institut al principi anava bé però al tornar a veure als que li feien bullying va tornar a baixar el rendiment a les classes, aplegava a casa amb morats i els seus pares creien que era ella la que es barallava i tenia que contar el què passava perquè al final acabarien arruïnant-li la vida, però ella tenia por per les amenaces que li feien. Un dia la van deixar tancada al vàter de l'institut això va provocar que no anara a classe i el tutor va tocar als seus pares, els pares van anar buscar-la. Els seus amics al vore als seus pares van anar a contar-los el que passava amb la seua filla, però ells no ho creien.

Al cap d'unes setmanes la cosa va anar a més i la van deixar inconscient, quan se'n anava cap a casa. En l'institut no s'ha donaven que podria haver assetjament. A l'estar ingressada els seus pares van decidir apuntar-la a un esport, però a ella no li agradava fins que un dia va anar al gimnàs i va veure a un grup de gent fent tècniques de defensa i ella va pensar que això era el millor per a que quan anaren a pegar-li es defensara. Es va apuntar sense permís dels seus pares. Ella volia pegar-lis una pallissa als que no paraven d'acosar-la però l'esport on aprenia a pegar i defensar-se era una disciplina que defenia la idea "que abans de barallar-se val la pena parlar" i gastar les tècniques que ha après només en el cas d'estar en un moment molt perillós per a ella. Aquest esport a ella li fascinava, no anava a l'institut perquè estava aprimant-se, li van donar unes píndoles per a controlar les tiroides i es va fer molt esvelta i la vergonya se li anava llevant poc a poc. A l'anar altra vegada a l'institut, ja no li pegaven, al contrari, tots volien ser

amics d'ella, però ella els va dir que si no li volien pel seu caràcter abans, ara no la podien voler per la seua imatge. La xica es va fer mestra de taekwondo, va acabar els estudis i encara continuava tinguent als seus amics que l'acceptaven conforme era ella.

Les xiques de la llenceria. **Martín Roses Mas**

La pel·lícula és una crítica a la societat on les dones estaven dominades pels seus marits i també serveix d'exemple de com els homes prenen les decisions per elles.

Em sembla que és una pel·lícula magnífica perquè a més dels tocs d'humor, és molt realista i conta com la protagonista lluita pel seu somni de treballar en una botiga de llenceria.

Ella defèn el seu desig i mostra a les seues amigues que han de combatre en una societat dominada per hòmens, ja que són ells els que diuen allò que han de fer.

La protagonista aconsegueix convèncer a les seues amigues que no s'amaguen i que es defensen enfront dels marits o fills. Tant ella com les amigues fan un gran canvi en les seues vides que serà l'inici de la posterior lluita pels seus drets i llibertats al llarg de la història. Deixen apartats els seus temors i són partidàries d'expandir els nous valors per damunt de tothom per arribar a obtindre el seu respecte.

Cal afegir que les actrius són dones majors i això comporta una gran aposta cinematogràfica.

Per concloure, aquesta pel·lícula és una de les millors que he vist ja que és un reflex del que encara pot succeir a la nostra societat, una altra revolució on les dones lluiten per allò que volen obtenir.

Andrea sigue. **Andrea G.P.**

Me llamo Andrea G.P. Ya llevo mucho tiempo en la escuela de Adultos, desde hace dos años tengo el Graduado en Secundaria (GES). Sigo yendo a la escuela igual, pero con otras metas y estudios diferentes.

Ahora estoy haciendo otras cosas: sigo estudiando valencià, inglés y participando en prensa. También, como tengo tiempo, participo en APAP ayudando en todo aquello que puedo.

Una de las cosas nuevas de este año es cocina y cada día estoy mejorando en los estudios. Me gustaría dar las gracias a mis compañeros/as de cocina e inglés, incluidos los profesores/ras siguen luchando por toda la gente que acude al centro.

Ah! Por cierto a mis padres también, que siempre me apoyan. Los quiero mucho ¡Gracias por todo!. Y por la vida que me regalasteis, un beso muy fuerte.

Recordando a Gloria Sánchez Salinas. **Rafael del Pozo**

El otro día cuando iba hacia mi casa, me encontré con la señora Gloria que iba a comprar a la carnicería. Iba con su tacatá porque no está bien de las piernas. Estuvimos hablando de sus cosas, después me despedí de ella y me fui hacia mi casa. En el camino iba pensando cómo ha sido la señora Gloria y cómo está.

La señora Gloria que yo he conocido era una mujer dinámica, siempre estaba haciendo cosas para el colegio. Lo mismo iba a hablar con quién fuese importante para que nos dieran beneficios para la escuela, que hacía con bolsas de la compra y vasos vacíos farolillos para adornar el patio cuando hacíamos las cenas de fin de curso. Siempre ayudando a la APAP en muchas cosas en beneficio del colegio.

Ésta es una gran mujer, que junto con otras personas, ha luchado para que todas y todos tengamos las condiciones en la escuela que hoy en día tenemos. Por eso quiero, aunque sea poco, que le demos las gracias en la revista del colegio, con letras mayúsculas:

¡GRACIAS GLORIA! Por tu buen hacer en la escuela, que a ti tanto te gustaba. Espero Gloria, que cuando tú leas la revista, te sientas orgullosa de ver que se te recuerda con mucho cariño por tu buen hacer en la escuela y en la vida.

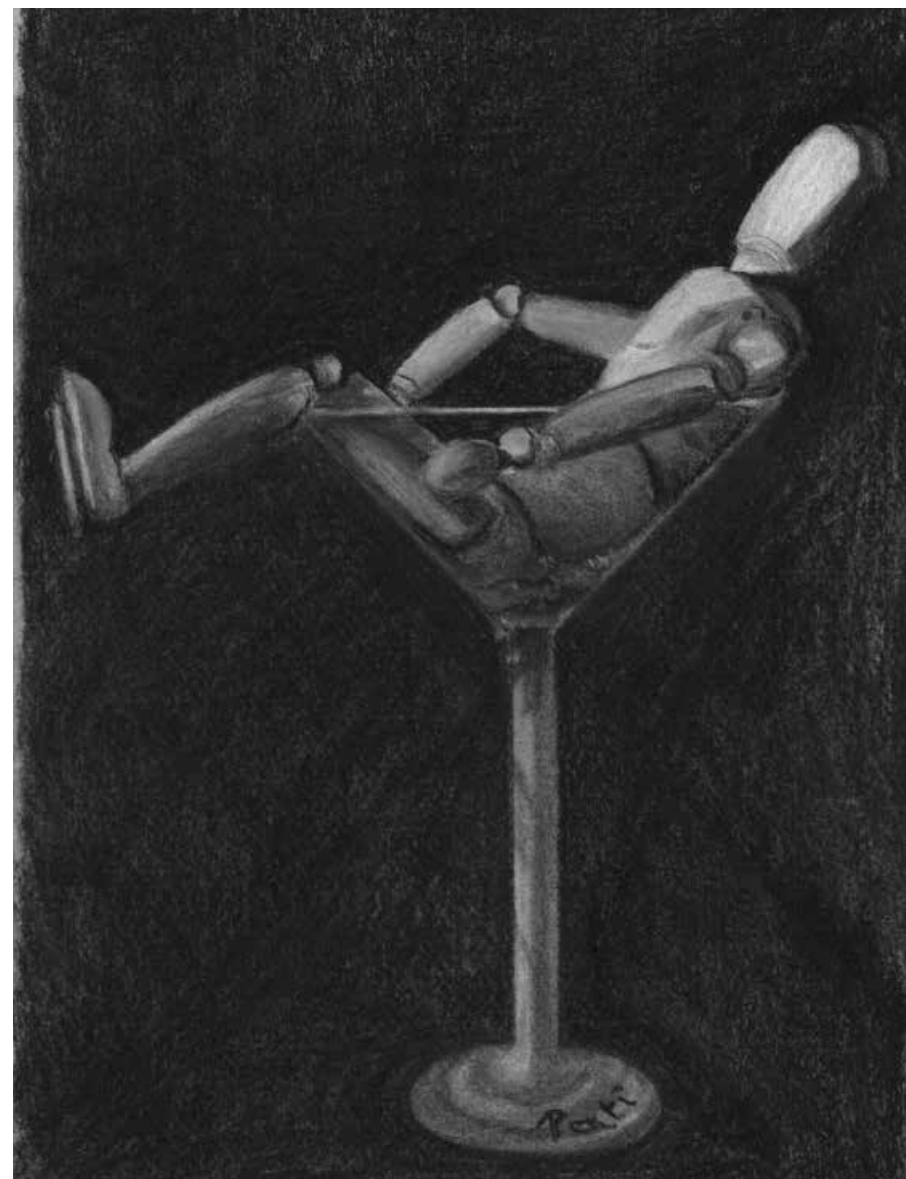
Cuéntame cómo te ha ido, que ha sucedido en tu largo caminar...

En el largo caminar de nuestra vida, sobre todo si eres mayor de 55 años, ha habido acontecimientos diversos. Desde nuestra forma de sentir y pensar, pasando por el entramado socio-político-cultural, hasta llegar a conseguir todo aquello que merecía la pena para una inmensa mayoría de cualquier nivel, que una sociedad establecida, agrupaba, tuvieron que suceder muchos acontecimientos idealistas y de acción para hacer posible nuestras libertades individuales en una única y formada libertad común y de prestigio universal, igual para todos.

Viendo a veces, el Cuéntame, reflexiono y pienso que todo aquello por lo que se luchó en su tiempo, enfocado en un ambiente totalmente dictatorial, hoy en día tan democráticamente hablando, pienso que no hemos llegado a... "casi nada". A veces pienso con la típica frase tan antigua de "los mismos perros, con diferentes collares". La forma que utilizan los típicos gestores de inteligencia política actual es el disfrazar a los muñecos de madera moldeables en las formas, en los gestos, en las palabras que la gente necesita oír, por la situación en que viven. Por poner algunos ejemplos, vemos disfrazados una sanidad, una educación y una forma laboral, cuyo único acceso a ello es a través de un billete de pago. La universalidad, la gratuidad, la igualdad por lo que se luchó, los pilares básicos que mantienen a una ciudadanía única, plural e igualitaria, se ha quedado, como diría mi padre en agua de borrajas.

Mi comparación -admito que las comparaciones son odiosas- de aquella gente que en mi juventud vi luchando por un término que con una simple palabra, llamaría "igualitaria", hoy los veo como muñecos moldeables metidos en una acristalada copa de cava, con la simple comodidad de atender unas normas preestablecidas desde lo alto; burocracia, papeleo más papeles, más burocracia, con instrumentos tecnológicos metidos por medio, contacto verbal, el justo y necesario y una sensibilidad que si antiguamente decíamos a flor de piel, hoy sería... por debajo de la costra de una piel.

En toda regla existe una excepción, que unas veces la confirma y quizás en otras no. Siempre hay, y así sigo pensando que dentro de todo este

pequeño mundo que hago referencia, continua habiendo gente -tal vez demasiada poca- que piensa que dentro del interior del entramado que este metido un nuevo cambio es posible. Son capaces de saltar desde lo alto de su copa de cava o de pinchar la burbuja en donde están metidos, para caminar por la vida con una dignidad real y no imaginaria.

Defensar el valencià. Salva Egea

L'assagista Joan Fuster de Sueca va escriure el 1962 Nosaltres els valencians on parla de la història, la cultura i els problemes d'identitat del valencià.

Joan Francesc Mira, La condició valenciana, fa diverses reflexions sobre qui som i la manca d'identitat clara per part dels valencians. Els valencians no tenim clares moltes coses nostres, Comunitat Valenciana, País Valencià o Regne de València? Valencià o català? I si parlem castellà, no serà millor? Con el castellano vas a todas partes, no he sentit mai a un valencià dir: oblidem el castellà o no aprengueu anglés. Alguns castellanoparlants voldrien que oblidàrem el valencià per la seua comoditat o per qüestió política. ¿A algú se li pot ocórrer dir a qualsevol poble que oblide la seua llengua o que no serveix més que per al seu territori? El que no serveix per a res és perdre-la. No hem de creure'ns millor que ningú però si tothom defensa la seua terra, la seua llengua i història, nosaltres no hauríem d'esperar que ningú vinga a fer-ho per nosaltres.

Diu Vicent Cucarella que potser que ha arribat l'hora de no oferir més glòries a Espanya, almenys posem-nos d'acord a defensar un finançament just, totes les Comunitats demanen més diners al govern central i nosaltres callant.

Tornant a la llengua i amb un caràcter local tenim, molts artistes que si defensen la llengua i les tradicions valencianes, posaré com a exemples als escriptors Toni Cucarella, Xavier Aliaga, Ximo Cerdà; els grups de música: Barbaritats Xàtiva, X-Tencil, DISTÀNCIA; cantants com Pep Gimeno Botifarra, Raimon, Feliu Ventura, Paqui i Neus Gil; cantaors d'albaes com Gallo, Poma, Oscar i el seu Pare Roca, Gachi, Jose Ramón Cerdà (cantaor, escriptor i poeta) i qui no coneix a Juanra Martí, dolçainer xativí, al costat de la colla La Socarrà i tants altres que es queden al tinter, vostés em disculpen...

Si hi ha amor per la llengua i artistes que la defensen mantindrem la llengua viva i al que li moleste que s'aguante.

Esta es mi historia en la EPA de Xàtiva. Miguel A. Albuixech

Yo vine a la escuela de adultos para aprender cosas nuevas y poder enseñar a la gente lo que yo sé. En la EPA si uno quiere aprender tiene diversos caminos, yo elegí informática e inglés porque hoy en día casi todo está en inglés hay que abrirse al mercado del trabajo y estudiantil.

Esto es un apoyo para los que no tienen trabajo por lo menos estudias el graduado o un idioma o cocina, etc.

A mí me gustaría que hubiera más ayuda de fuera, políticos y responsables de este país...

De la gente de la escuela estoy muy contento. Te ayudan a superar los errores que tienes y ser mejor, los profes te pueden promocionar si quieres saber las cosas.

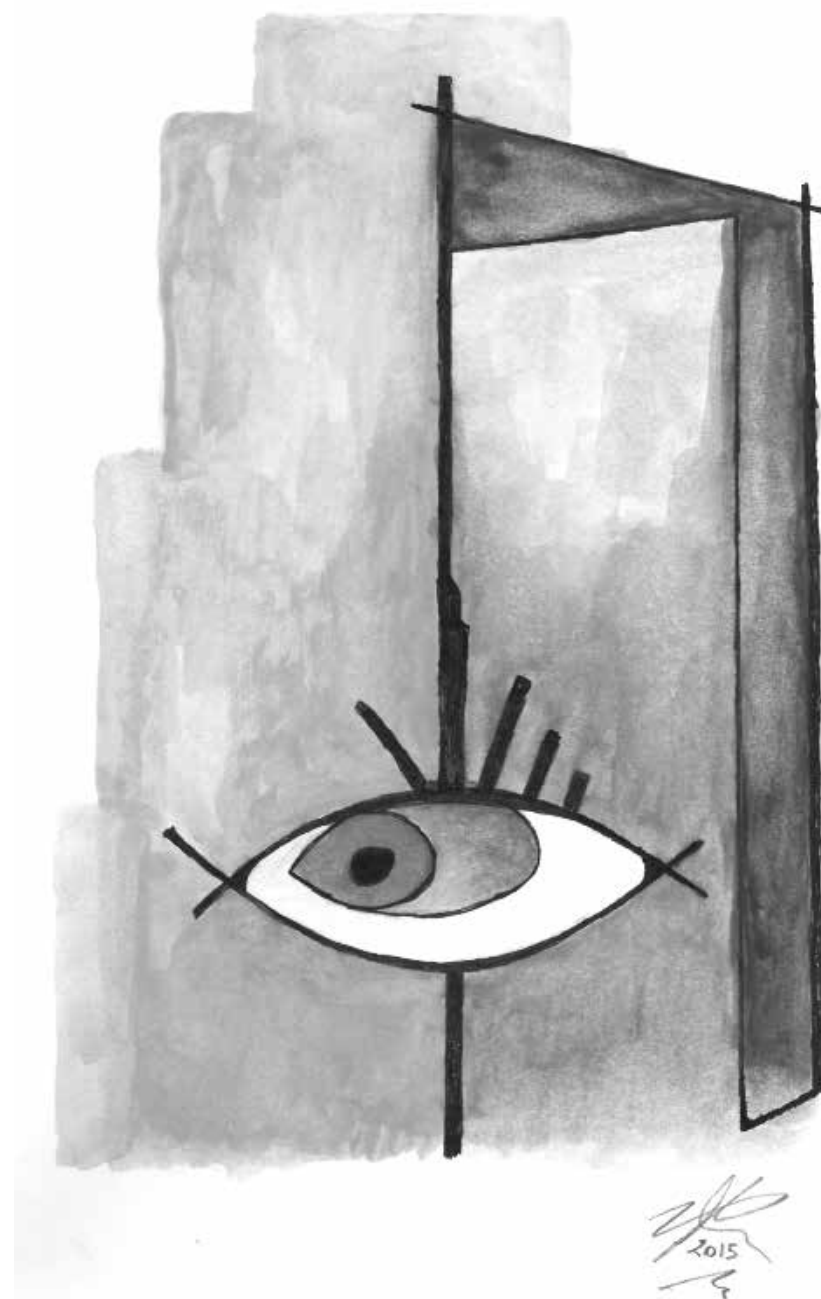
La Enseñanza en la escuela de ayer y la de hoy. Zoraida Moscardó

Cuando yo era pequeña e iba a la escuela la enseñanza era muy diferente a la de ahora. Entonces no teníamos tantas cosas como se tiene ahora, ni tantos libros, ni libretas, ni ordenadores y los maestros eran más dictadores y usaban mucho la palabra torpes. Te castigaban de rodillas y con los brazos en cruz y con un libro en cada mano sosteniéndolo y te tenían así hasta que ellos querían.

Yo me acuerdo que algunas veces no podía ir a la escuela porque tenía que ayudar a mi padre en las tareas del campo, cuando al día siguiente iba a la escuela me castigaban de rodillas por no ir a la escuela el día anterior; los maestros se pasaban mucho abusaban de su mandato.

Terminabas el colegio con catorce años y solamente tenías 3º de básica.

En la enseñanza de hoy los maestros/as afortunadamente son muy diferentes. Los chicos/as tienen material de toda clase que quieren y los maestros/as son más educados y te tratan con respeto y se puede dialogar con ellos del tema que se presente, aunque hay jóvenes que no aprovechan lo que tienen porque hoy el que no estudia es porque no quiere.

L'olor de la pluja. Mª Carmen Hernández

L'olor de la pluja em porta vells records. Aquell olor a aigua, a terra i a vent. Vaig eixir al carrer i plovia. Quin fred feia! Quina esgarripança per tot el meu cos!. L'última llum de l'estiu en aquell cel plagat de núvols, un estiu que tardoreja.

La pluja és vida, és llibertat!

De sobte, em va vindre a la ment un vell record d'altra época, d'altre temps, de la meua infantesa. Aquelles vesprades, corrent amunt i avall pel meu carrer d'abans.

Tan vell era el paviment, que estava tot ple de sots i quan plovia s'omplien de gom a gom per a meravella de tots els xiquets que jugavem a clavar els peus dins amb aquelles botes d'aigua anomenades "katiuses".

Quin olor més meravellós té la pluja.

Un altra vegada l'olor a la pluja, i em ve a la ment i recorde les cases, d'aquell carrer meu, a tots els veïns que ja no estan, el forn del cantó, la botigueta de més avall, a la tia Enriqueta fent calça a la porta de sa casa i al malcarat del tio Sento.

La dona. María Cazaurán

Sempre s'ha dit que les dones són el sexe dèbil, que només servim per a netejar i tindre fills però hui en dia eixe pensament masclista de la dona està canviant, fins el punt de que la dona ja pot participar en un nivell alt a la política i moltes altres coses.

Sempre s'ha dit que l'home es físicament més fort que la dona i també mentalment, però jo crec que les dones tenim molt de valor i som capaces de fer moltes coses. Ja siga estudiar, treballar... el que siga i hui en dia podem dir que ens podem comparar amb l'home.

Les dones al llarg de la història hem anat revelant-nos envers els hòmens per a que ens tracten com iguals, cosa que sempre hem sigut, perquè no es deuria dir 'Tots els hòmens són iguals' sinó 'tots i totes les dones i hòmens són iguals' com posa moltes lleis civils i bíbliques. Així es veu el comportament masclista des de milers d'anys abans de la nostra era i encara que no ho parega és així.

Hi ha que tindre en compte les llars hui en dia. En la majoria és la dona la que es carrega de cuinar, netejar la casa, treballar, cuidar als fills... en cara vivim en una societat masclista que té que canviar molt.

Jo, per exemple, sóc dona, i em considere una persona molt capaç d'aguantar el que me ve damunt i mai he pensat que sóc inferior a un altre xic, ni com a persona.

No saben dir si la societat masclista canviarà del tot o seguirà com està, però, el que si sabem és que cap persona és inferior a altra. Si les dones ens rebel·lem podem aconseguir moltes coses. No som sirventes de cap home en el que es referix a les tasques de la llar i no sols servim per a tindre fills i netejar. Hui en dia no fa falta que una dona tinga fills per a sentir-se realitzada. Podem accelerar un progrés que a les dones ens vindria molt bé.

La saó no va de bó. Concepción Oltra Tomás

L'agricultura i la pilota valenciana van lligades de la mà més que mai. Si el nostre esport autòcton passa per moments complicats, l'agricultura no està millor. Tant una com l'altra són característiques del nostre país, ajuden a conservar la tradició i enriqueixen la nostra identitat com a poble. Però, estan ben gestionades? Aquesta és una de les preguntes que es fan els jugadors i els llauradors com els aficionats a un món i a l'altre.

Des de fa un temps la pilota valenciana no alça cap. L'anunci d'una nova empresa que gestionaria el món professional del raspall junt a la ja existent que representa als jugadors de la modalitat a l'alt no ha sigut ben rebuda. A primeries de la legislatura des de la Conselleria de Governació (competent en eixe moment en la matèria, actualment la pilota ha tornat a la Conselleria d'Educació, Cultura i Esport on sempre deuria haver estat) s'anuncià un Pla director que previsiblement impulsaria i sobretot promocionaria el nostre esport. Aquesta iniciativa anava acompanyada de finançament públic. Però, què ha passat amb els diners? A quí han arribat?, han arribat als clubs esportius, a les escoles dels pobles on cada vesprada raspen xiquets i xiquetes? Preguntem al club, la majoria coincideixen en la resposta, els diners no han arribat, ni esperen que arriben, almenys de moment. Pareix ser que tot aquest finançament tan anunciat per polítics i autoritats i a la vegada tan esperat per les bases d'aquest esport s'ha quedat a mitjan camí.

Però si ens n'anem al món de l'agricultura, el futur no és més esperançador. Al nostre estatut d'Autonomia l'article 48 dedicat a l'agricultura estableix: *“Des del reconeixement social i cultural del sector agrari valencià, i de la seua important labor en l'activitat productiva, en el manteniment del paisatge, del territori, del medi ambient, de la cultura, de les tradicions i costums més definitòries de la identitat valenciana, la Generalitat adoptarà les mesures polítiques, fiscals, jurídiques i legislatives que garantisquen els drets d'este sector, el seu desenrotllament i protecció, així com dels agricultors i ramaders”*. És a dir, com en la pilota, l'Administració garantirà i protegirà el sector agrari valencià, el promocionarà i adoptarà totes les mesures al seu abast per protegir-lo. Però, a l'igual que en la pilota, totes aquestes mesures no arriben mai al llaurador menut, a aquell que fora d'hores passa matins

i vesprades fent faena al bancal. Aquell que un any per culpa de les gelades no té collita; un altre, no plou suficient, i a l'any que pareix que tot va bé, es queda la collita a l'arbre, on està en eixos moments l'Administració gran de la cultura agrària?, és la pregunta que es fan molts llauradors.

En definitiva, podem dir que tant el llaurador com el pilotari estan indefensos, a l'espera que totes aquestes mesures anunciades arriben a ells directament i no es perden a través dels intermediaris, empreses, federacions, associacions d'agricultors... i que d'una manera decidida revitalitzen aquests dos mons tan diferents però a la vegada tan semblants.

Tots som perfectament imperfectes. **María Cazaurán**

Jo no tinc res en contra de la manipulació d'imatges però que retocquen a les models per a llevar-lis cul, panxa, etc., em pareix molt mal perquè la dona es crea una imatge al cap que es creu que és el cos que deuria tindre i no té perquè ser així.

La manipulació d'imatges no és tan bona com jo pensava perquè manipula a les persones i la seua ment.

També li's sabrà mal a les models manipulades perquè per molt bones i guapes que siguen sempre tindran alguna cosa que hi ha que manipular i quan el vegen es creuran que és el que tenen que tindre i no és la idea correcta.

El cos no és perfecte, per exemple no tinguem igual una mà que altra, res és simètric en el nostre cos.

La manipulació d'imatges ha fet que moltes famoses, models, gent, etc. vulguen estar sempre primes i boniques perquè volen estar igual que les de les revistes i aquestes estan totes manipulades, tenen alguna part del cos que està canviada o, per què no dir-ho? tot el cos.

Que manipulen els paisatges, els objectes, etc. potser està be, però que manipulen a les persones... això ja se'n ix del seu límit, perquè vulgues que no, estàs insultant a la persona que està posant per a la revista o, on siga.

No sols les models què estan manipulades ho veuen, ho veu tot el món. Tots veguem les imatges de la persona manipulada i que té un cos bonic i que hi ha que tindre-ho així. Perquè no és fàcil vore el que t'han manipulat, quina part del cos t'han manipulat, tal vegada penses que és una i és un altra i no ho saps perquè els que es dediquen això cuiden molt les imatges i per a que tot estiga correcte... o incorrecte... com es vulga mirar.

M'agradaria veure una imatge natural, d'una xica que pose sense retocs i que tots vegem que en realitat estan més bé del que es pensen. M'agradaria que es quedara enrere aquesta moda de retocar a les persones i posar-los el que els falta o llevar-li el que els sobra. Com he dit, el cos no és perfecte i el món no ho sap encara.

Totes les persones tinguem 'errors' o alguna cosa que no ens agrada del nostre cos, segur. Hi ha que prendre-ho amb filosofia i amb gust perquè és així com hem nascut i no d'altra manera.

Les persones tinguem una idea errònia i sempre vulguem el que no tinguem, sempre vulguem el que l'altre té i no ens fixem en les coses bones que tinguem, ja siga dins o fora.

Si vulguem canviar alguna cosa de nosaltres tindrà que ser la consciència i mentalitzar-nos de què tot és mentira. Tots som perfectament imperfectes. Tinguem que saber el què està bé i el que està mal i la manipulació d'imatges a les models està mal, la model no és així en realitat. Totes les persones sabem que som perfectes tal i com som.

Gran salto a una historia no terminada. **Miguel A. Albuixech**

Ésta es la historia de un hombre que era de Inglaterra Y corrían los años de la Segunda Guerra Mundial. Europa estaba invadida por el Eje menos España y Portugal y en esos territorios habían espías del Eje y de los aliados.

Les voy a contar una historia de un hombre que sin querer se convirtió en soldado.

¡Vamos allá con su Historia!

Este hombre vivía en Londres, sin duda no le hacía gracia que los aviones Alemanes le tiraran bombas en su país; vio como caían sus gentes conocidas y no tuvo más remedio que alistarse en el ejercito inglés. Allí conoció muchas técnicas que desconocía como el cuerpo a cuerpo, el maquillaje, los idiomas extranjeros. Por sí tenía una misión; su nombre en clave era PETER. A PETER lo estaban preparando para ser un espía e ir a cualquier misión que tuviera que participar.

Volvamos a los días de entrenamiento.

Allí conoció a un fiero sargento que no se lo puso fácil porque le dijo que tenían que hacer lo que dijera él para sobrevivir: En primer lugar les hizo saltar de una torre como si fuera un avión, después fue al maquillaje como los indios americanos hacían antes de la guerra contra los soldados azules de la Unión.

Después les hicieron correr cargados con una mochila de 25 kg, algunos de sus compañeros se quejaban y el sargento les decía "no valéis nada" para estimular a la gente a hacerlo bien. PETER había hecho mucho senderismo por Inglaterra y estaba acostumbrado a caminar con bolsas de 25 kg o más... ahora lector de esta revista continua esta historia...

La primavera. Beatriz Bas

Deixe de sentir eixe fred que m'acovardix, que em paralitza. Ja oblide les jaquetes i els abrics per roba més lleugera. La primavera ha arribat en tota la seua esplendor i ho arrasa tot.

El camp torna a nàixer en multitud de colors, que ni el millor pintor del món podria dibuixar-hi. El perfum de les flors, el gessamí, la rosa, el clavell...regala sensacions de benestar i tranquil·litat com si fóra una classe de ioga. Les oronetes piulen constantment per a donar-li la benvinguda i els palputs estenen les ales intentant abastir-la. El temps és variable, però és precisament la guinda especial: assoleiat i enuolat; plujós i ventós. Esta varietat de tonalitats culmina en l'espectacular arc de Sant Martí. En conjunt, estos semicercles de colors semblen un pont surant sobre el cel, com si eixirem d'un món màgic i encantat. En les nits de lluna plena, les estrelles brillen més que mai, i la lluna es deixa veure en les aigües cristal·lines dels llacs i rius, com si estiguera amb ella, com si la puguera aconseguir, i més enllà, el mussol m'avisava en la obscuritat igual que un rellotge de cucut.

Un any més, la primavera m'envaïx i m'invita a passejar pels camps de margarides i roselles.

Los amigos/as verdaderos. Andrea G.P.

Los amigos/as son muy buenas personas. Tienen un corazón muy grande y siempre están ahí para ayudarte en lo bueno y malo, para enseñarte cómo es la vida y la amistad.

Y vuestra amiga que os quiere mucho os dedica estas palabras: "habéis sido unas grandes personas y siempre me habéis apoyado, espero que aunque pasen los años sigáis siendo como hasta ahora, pues sois unas personas muy comprensivas y deseo seguir contando con vosotras pues siempre habéis estado ahí cuantas veces os he necesitado."

Gracias.

Lola... "la de La Torre". Vicent Vila

Lola, ¿com te presentaries?

Com una persona normal, a la que sempre li ha agradat cantar (des de xicoteta) i vaig tindre l'ocasió de poder-ho fer.

D'on ve el nom de Lola, la de La Torre.

El nom de "Lola la de la Torre" va ser de xiripa. Amb Pep i amb mi venia a versar-nos Pepe Martínez (que per desgràcia ja és mort) que també cantava en l'escola de danses, i sempre em deïa: "torretana", cada dia tens més veu i jo li contestava, jo sóc com el vi que quant més vell, millor. També pense a vegades que en l'escola de danses cantava Lola, una xica de Novetlè i pense si seria per distingir quina Lola era la de la Torre o la de Novetlè.

¿Per què de colp un dia comences a cantar?, ¿Quin va ser el motiu per a cantar? ¿Com veus... Sarau...dances... cants... en eixa etapa?

Jo no comence a cantar de sobte, jo he cantat sempre. Primer en l'església i després amb Sarau i fins hui.

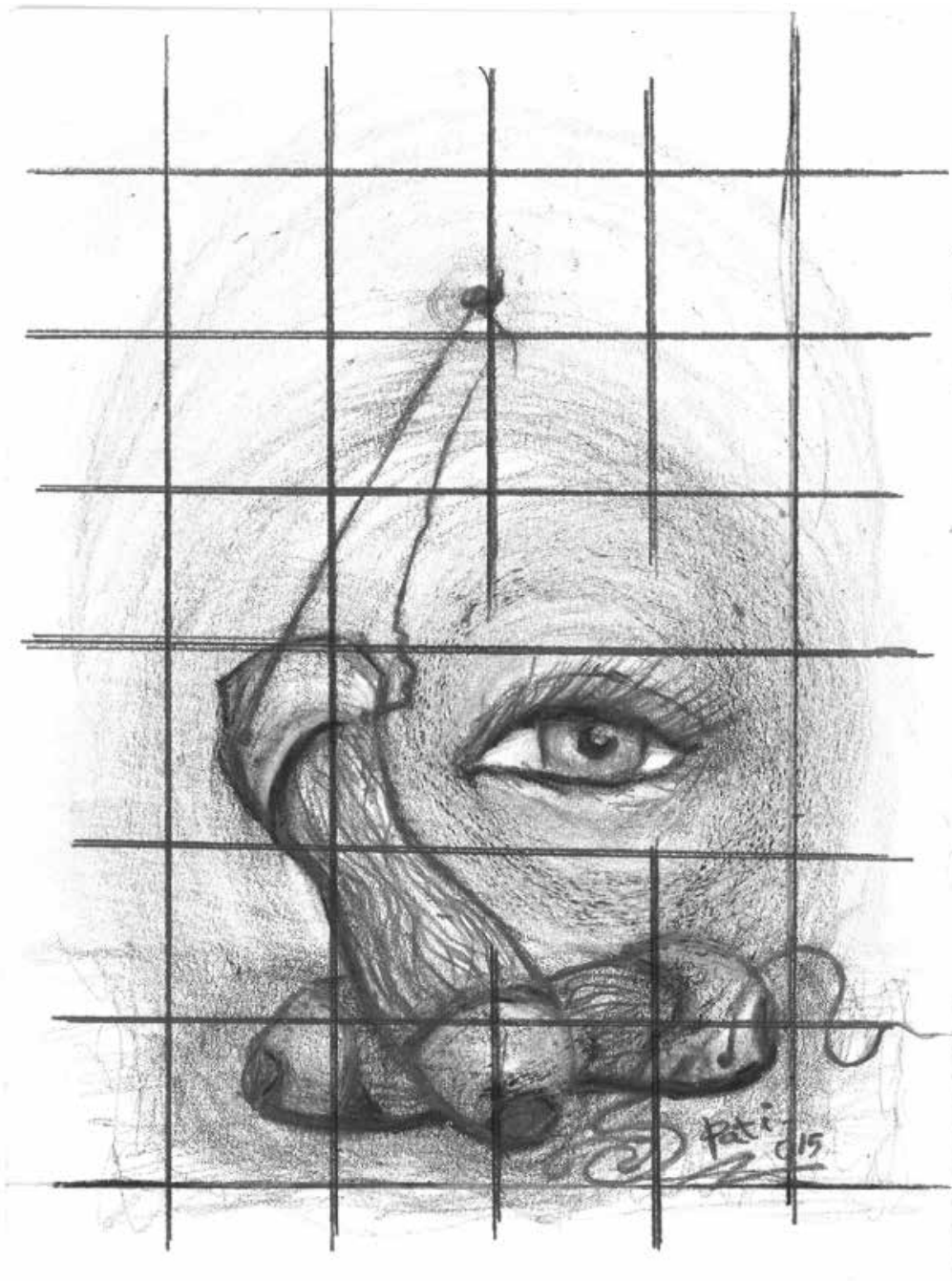
El cantar amb Sarau va ser que volia ballar i vaig començar en els de Lloc Nou, que havien fet un xicotet grup i ja quan van començar ajuntar-nos amb els de la Llosa i el Genovés, varen dir que cantava molt bé i que tenia que ser la cantaora, però vaig posar la condició que volia també ballar, i de fet, en totes les actuacions, ballava dos balls.

Després d'estar funcionant el grup quasi dos anys va entrar Pepe (ja era el grup Sarau).

En quant a eixa etapa de Sarau, va ser una de les més boniques de la meua vida, perquè no erem un grup que s'ajuntaven per ballar, sinó un grup d'amics que després dels assaigs sopàvem i feiem sarau. Vesprades de diumenges que berenàvem en la caseta de Pepe, xocolate i bunyols. Fins i tot vàrem fer el bateig d'una cabra amb els seus padrins tots mudats i la portadora que era Pep disfressat de fallera tirant caramels i tot, i després la paella i la gresca, per això dic que el temps de Sarau va ser molt bonic.

¿Com surgeix el duo Pep "Botifarra i Lola "la de La Torre" i com has viscut eixa etapa?

D'una forma natural, malgrat que Sarau ja no existia, Pep i jo mai varem de deixar de cantar junts; albaes, serenates, misses, etc. i quan Pep va gravar el primer disc en solitari em va dir que jo també tenia que estar, i així

va ser (abans ja havien fet un de jotes per a Emili, el dolçainer de Castelló). L'anàlisi que faig d'eixa etapa, seria molt llarg d'explicar, com diu la cançó... "mira si he corregut terres"... hem trepitjat moltes carreteres i molts pobles, i ha segut una experiència molt bonica i que m'ha omplit d'orgull, de portar els nostres cants a tants de llocs.

Lola, fent un recorregut de la teua experiència sobre les cançons populars, com veus el futur dels nostres arrels?

Pensé que millor que abans, quan nosaltres vàrem començar, cantaors d'albaes hi havien pocs (per l'horta sempre n'hi han hagut), però nosaltres quan arribaven les falles, començaven en el mes de febrer a fer albaes tots els caps de setmana (divendres i dissabte) fins a sant Josep, des de Gandia, Oliva, Toris, Campanar i molts més pobles. I hui pegues una potà i t'he eixen cantaors i dolçainers a mogolló... bona senyal, no?

Aleshores la joventut (no tota) gràcies a Pep pareix que estiga més pel nostre. Vàrem tindre una experiència molt bonica, en un poble de la Safor, en primera fila estava ple de xiquets i cantaven les cançons al mateix temps que nosaltres. Se les savi-en totes. Després ens varen assabentar que la mestra les li ficava a l'escola.

Segons recordava Paqui Borox, un conegut cantautor valencià, Raimon, deia: "qui perd els seus arrels perd la seua identitat". Creus que els valencians estem ací?

Com bé diu Paqui, recorde que quan jo era xicoteta es sentia cantar poc en valencià, tot era flamenc. Jo tinc l'esperança que açò no torne a passar, confie que la nostra joventut sàpiga defensar la nostra cultura i els nostres arrels, i crec que serà així!

Saps que l'escola de persones adultes Francesc Bosch i Morata t'ha fet un reconeixement, junt a Pep Botifarra, posant el nom al saló d'actes? Com em descriuries eixa sensació?

I tant que, ho se! M'ompli d'orgull i els estic molt agraïda que en el seu dia se'n recordaren d'aquesta personeta.

Ja per acabar Lola, la nostra revista té un número limitat de pàgines, m'agradaria que ja que no escoltem la teua veu, ens escriues una albada. Nosaltres coneguem-te com et coneguem ja li posarem la música en la nostra imaginació, sabent la que tu li donaries.

...l'escola Bosch i Morata
orgullosos heu d'estar
perquè molt haveu lluitat
per als adults ensenyar...

Estic molt agraïda i orgullosa i, també estava molt emocionada quan entre a eixe col·legi, al vore el meu nom allí... Lola Tortosa, la de La Torre.

Mi paso por el colegio de adultos. Manolo Sirera

Después de treinta y tres años de dejarme el colegio, he vuelto a empezar de nuevo en el colegio. Por estímulo de aprender lo que en el colegio por obligación no aprendí, debido a la ignorancia de un niño. El paso del tiempo te da la razón.

Aunque te da pereza volver a la obligación, yo por mi hermana, que me motivó a venir, hago un esfuerzo para venir y empezar. A parte tengo nostalgia del centro, me acuerdo del edificio Antiguo “els padres vells”, Taquígrafo Martí. El belén que montaba el señor Antonio, la falla que se hacía por San José.

Luego de mayor pasamos a otro centro: de La Casa de la Enseñanza a l'Institut Vell, y subíamos a hacer deporte, educación física, als *padres vells*, la hacíamos en el patio donde lindaban unos ventanales del Ayuntamiento viejo. Como estaba también la policía municipal si detenían a alguien nos daban conversación a los niños que estaban haciendo gimnasia. Eran otros tiempos, otra mentalidad, por mi parte solo decir que esto es una simple reflexión.

Per una Espanya diferent. Diego Martínez

Des de fa ja temps que Espanya té per canviar moltes coses, lleis, govern, sistema educatiu, etc. No sols uns retocs faria jo en aquest últim tema en concret. Per exemple, des de preescolar fins a la universitat posaria tots, absolutament tots, els llibres gratuïts sense ninguna càrrega econòmica per a l'estudiant o pares dels estudiants. A partir de la universitat donaria beques mensuals durant tot l'any d'estudi per a què els estudiants puguin pagar-se un lloc on viure, estudiar, descansar i fer vida personal a més de l'alimentació diària que necessiten més el material escolar o el que necessiten segons la seua assignatura. Hauria d'estudiar-se cada assignatura, però jo posaria un mínim de 1500€ al mes per estudiant. També donaria des dels xiquets a partir de 4 anys fins als 6 anys dels col·legis de tota Espanya una tablet de 7 polzades amb un software especial per als xiquets, el qual controlarien els seus pares. Ja des de 2º primària, fins a 4º de l'ESO,

els donaria (tot això gratis) un portàtil amb funció de tablet també. Així, els xiquets aprendrien molt més i s'ha ensenyarien més coses amb molta antelació. En un futur, pense i estic segur que, els bolis de tinta i el paper desapareixeran de les nostres aules ací com les pissarres de sempre. Tot això, es substituirà per tablets digitals i bolis digitals amb el qual es farà tot això que mana la mestra o el mestre. Si l'Uruguai ha pogut ja posar en marxa algunes d'aquestes coses com donar-li a tots els xiquets del país un portàtil, cosa ja feta i implantada en un país de 3'4 milions de persones i amb un PIB molt per sota del d'Espanya... ací, es pot fer de sobra i fins i tot molt millor, és a dir, amb més tecnologia. I aprofitant la marca espanyola BQ, primera en ventes de mòbils i tablets fabricades en Espanya, es podria fer un contracte amb l'Estat i encarregar tablets i portàtils amb el software adequat. Molts més canvis s'hauria de fer a Espanya, s'hauria de fer i es pot, altra cosa és que es vulga fer, cosa que aquest govern actual ja ens ha demostrat no vol fer, ni farà i ja va arribant l'hora de canviar això. Sabíeu que si una persona no té família, recursos, treball ni cotitza... no té ningú dret a rebre cap ajuda econòmica?, aleshores?, que fa?, es mor?, o simplement li donem de dinar o sopar les nostres sobres, per a què no es mora però siga sent un marginat de la societat al qual a penes li donem les nostres sobres i compassió? En la meua opinió hauríem de plantejar-nos seriament donar-los una llar personal gratuïta, formar-los i ajudar-los a ser algú en un futur... i no a sols donar-li de menjar per a què no es móra... ¡faltaria més que no tinguera ni per a llevar-se un pa a la boca! ¡a vore si ens plantegem anar tots a votar i votar correctament d'una vegada! ¡si no això tornara a passar una i altra vegada amb el coll agarrotat per culpa del govern que malament elegim!, tenen culpa els governants de la situació actual a Espanya, clar que tenen culpa... ¡però més culpa tinguem nosaltres! ¡que no sabem escarmentar i o elegim a un o elegim a l'altre i sempre els dos mateixos quan hi ha uns altres que ens poden donar el que verdaderament volem i necessitem! Cada país té al governant que mereix. Potser, ens mereixem aquest govern per la nostra hipocresia?

Una dona compromesa...

És difícil i complex escriure sobre una dona a la que tothom en Xàtiva ha conegut i coneix: *Doña* Remedio Laguia, perquè sempre ha estat *Doña*, no per eixa falsa respectabilitat que obligava abans a dir tots les mestres *Doña* sinó per una autoritat, respecte, testimoni... guanyada i reconeguda en la ciutat.

Es fa estrany que una dona del seu temps fera el que ella va fer: comprometre's no sols amb el seu treball sinó amb la gent i la ciutat, formant part de l'espectre polític del inicis de la democràcia. Tot açò unit a la seua tasca com a mare i esposa que, com sabem, en aquella època era l'àmbit al qual quedaven reduïdes la immensa majoria de les dones.

Però des de l'escola d'adults sols volem significar el seu compromís amb l'aprenentatge de les persones adultes. Ella es va creure que tota persona té dret a una educació bàsica i al llarg de la vida i, des d'aquesta perspectiva i des d'aquest convenciment, és des d'on va fer tot el possible per iniciar les sessions de classes nocturnes per a persones adultes al col·legi on era directora; classes que posteriorment varen derivar en el *círculo* d'educació de persones adultes de Xàtiva i la seua comarca; així va ser el reinici de l'educació permanent a la nostra ciutat i, a més a més, la llavor del que hui tenim: un centre públic de educació i formació de persones adultes.

Quan la vam conèixer, a finals dels 80, ens va impressionar l'energia que tenia, com disfrutava fent allò que volia: ser mestra i, sobretot, la seua generositat amb la que ens va transmetre els seus coneixements com a gestora d'un Centre. Sempre tenia temps per a qualsevol dubte i t'oferia la seua col·laboració des de la seua experiència viscuda. Va ser una relació càlida i amorosa entre ella i l'escola perquè significava el brot de la lluita que, algunes persones que començàvem la tasca de mestres d'adults, volíem posar dempeus per a garantir el dret a una educació al llarg de la vida, pública i digna, democràtica i valenciana.

Per a nosaltres sempre estarà present, tal vegada ubicada en un altre lloc però present. El seu aire corre pels passadissos de la nostra escola i ens fa somriure quan recordem l'alegria que va tindre al vore l'escola que, entre totes i tots, hem aconseguida i, sobretot, que no l'havíem oblidada. Ella sols ens va dir: "Sois muy valientes, enhorabuena".

1.- Nosaltres, les persones joves i adultes, educadores i educandes, reunides hui ací afirmem que l'educació i la formació permanent ha de ser un dret garantit el qual totes i tots hem d'exercir a la nostra ciutat, des de l'alfabetització fins la participació democràtica i cultural així com la formació professional.

2.- Assumim que l'educació i la formació permanent és *“el conjunt de processos d'aprenentatge, gràcies als quals les persones joves i adultes desenvolupem les nostres capacitats, enriqueixim els coneixements i millorem les competències tècniques o professionals o les reorientem a la fi d'atendre les nostres necessitats i les de la societat”*.

3.- Considerem que l'aprenentatge al llarg de la vida aconsegueix un funció crítica per abordar els reptes i els problemes socioculturals, educatius... i implica la possibilitat de: aprendre a conèixer, aprendre a fer, aprendre a participar i a cooperar, aprendre a ser i aprendre a viure juntes i junts.

4.- Assumim la necessitat de realitzar diagnòstics per conèixer els interessos i les necessitats educatives, formatives, socioculturals, professionals i ocupacionals de les persones joves i adultes de la ciutat i del seu territori per a conformar una oferta en virtut d'aquestes diagnòstics que amplien l'actual oferta del centre i l'associació.

5.- Aplicarem mesures de creació de capacitats per donar suport a la participació constructiva i informada de les organitzacions, associacions i col·lectius de la societat civil i les organitzacions de les comunitats segons calga, en l'elaboració, l'execució i l'avaluació de les polítiques i els programes educatius i socioculturals.

6.- L'educació i formació permanent són una inversió valuosa que produeix beneficis socials al crear societats més democràtiques, pacífiques, integradores, saludables i sostenibles i, per això, considerem i sol·licitem mobilitzar i augmentar els recursos i les dotacions pressupostàries pertinents, tant a l'àmbit local com al comunitari, per així poder executar els diferents programes, en major i millor escala, amb més cobertura i qualitat, per tal de promoure processos integrals d'educació, fins la formació professional.

7.- Així mateix reclamem a l'Ajuntament i a les Administracions educatives i laborals a posar en marxa iniciatives, itineraris i accions formatives ordinàries de Formació Professional al CPFPA Francesc Bosch i Morata, donant resposta als interessos i desigs de la població jove i adulta del nostre entorn territorial.

8.- Des d'aquesta perspectiva i dinàmica instem a l'Ajuntament de Xàtiva, com a ciutat capital, a destinar del seu pressupost anual el 0'5%, fins arribar a l'1% al 2020, per a finançar les accions d'educació i formació al llarg de la vida i, molt especialment, als centres, a les entitats i a les associacions específiques que realitzen aquestes tasques i funcions a la ciutat.

9.- És per tot això que instem als grups polítics, a la societat civil i a les autoritats polítiques –municipals, provincials i autonòmiques- a dissenyar, elaborar, planificar i posar en marxa, abans del 2016, Plans Locals d'Educació Permanent per al període 2016/2020, amb la seua dotació pressupostària.

Somos tiempo. Cinebra

Pasado, presente y futuro son palabras que ha inventado el hombre para conceptualizar el tiempo, así como los relojes y el calendario para medirlo. Desde que nacemos hasta que morimos tenemos un tiempo, lo que hacemos en ese tiempo nos define como personas.

Es incuestionable que el pasado es inamovible, por ello no debemos mirar hacia atrás con nostalgia; mejor una mirada crítica, constructiva. Somos pasado al igual que somos tiempo. Lo sano es analizarlo para entenderlo, asumirlo, reconocer nuestros errores, aprender de ellos, reconciliarnos con ellos. Estar en paz con nuestro pasado lo cual equivale a estar en paz con uno mismo.

El futuro es algo que no ha sucedido por lo tanto no existe, no se puede definir, es incierto, es un misterio; la existencia de las artes adivinatorias desde las primeras civilizaciones hasta la actualidad confirma la fascinación que ejerce sobre nosotros. El futuro sólo existe en nuestra mente, lo imaginamos, lo proyectamos. Por otro lado, vivimos en manos del azar; ahí es donde entra en juego la esperanza. Si ya la vida por sí misma carece de sentido, sin la esperanza sería invivable, como personas, estaríamos a medio terminar. Nos es necesaria para evitar la angustia de vivir.

Si al pasado es imposible regresar y el futuro es algo que no ha sucedido, el presente es nuestro gran aliado, nos pertenece, está en nuestras manos. Vivir es una constante elección, a medida que vamos tomando elecciones vamos configurando nuestra vida, nuestro destino. De entre todas las elecciones y decisiones más importantes está la de ser felices o vivir sumidos en la queja. Salvo circunstancias excepcionales, es posible. Matizando, la felicidad no existe, se construye. Es, además de un derecho del ser humano, responsabilidad de cada individuo. Como ejemplo afirmo que es menos lo que vivimos y más importante cómo lo vivimos, es nuestra actitud lo que lo determina y la actitud es algo que podemos escoger, es cuestión de elección personal.

No disponemos de un manual para vivir, en compensación, nacemos con un cuerpo, mente y alma dotados de todos los recursos necesarios para construir la propia felicidad. Me es imposible hablar de felicidad sin nombrar la alegría, pues ésta existe, no necesitamos construirla sino buscarla en nuestro interior. En esta sociedad de locos, donde la tecnología nos aísla, donde todo es inventado para ganar tiempo, en realidad nos lo quita, optemos por disfrutar del fluir del tiempo, de tomar conciencia de que es el ahora el mejor momento, no el que está por venir, incluso podemos crearlos con imaginación, creatividad y fe.

Tostas con huevo de codorniz y virutas de ibérico.

Ingredientes:

- 6 tostadas de pan
- 6 huevos de codorniz
- 50 gr. de virutas de ibérico
- Aceite
- Sal

Preparación:

Poner las rebanadas de pan (mejor de la víspera) en el horno, hasta que estén tostadas.

Cuando las saquemos del horno las untamos con unas gotas de aceite, colocar encima el ibérico y el huevo frito de codorniz.

Se puede acompañar con ensalada de brotes tiernos.

Esta receta ha sido elaborada por Gracia Rodríguez, Andrea Giménez, Amparo Furió y la colaboración especial de la chef Amparo Cháfer.

Sambori.

- 1r premi: “Sensacions”, de Elena Canet Sellés, del CPFPA Francesc Bosch i Morata, Xàtiva.
- 2n premi: “Malenconia”, de María Milagros Gómez Úbeda; del CPFPA Francesc Bosch i Morata, de Xàtiva.
- 3r premi: “A-Mar”, d’Elson Valentín de Cruz Coelho del CPFPA Francesc Bosch i Morata, de Xàtiva.

Respecte o maltracte? Martín Roses Mas

En primer lloc cal afirmar que la violència de gènere ha estat un dels problemes més rellevants que ha afectat la societat des de sempre, encara hui en dia es troba present en la nostra vida quotidiana. Per exemple, hi ha homes que maltracten les seues dones, els peguen o simplement les amenacen.

Aquest problema com he estat dient adés no s'ha eradicat i per a fer-ho s'han d'impulsar mesures que afavorisquen la idea de la igualtat en totes les persones, no sols amb cursets informatius sinó amb el fet de convèncer a aquells que fan coses roïnes que la decisió que han pres no ha sigut la més adient.

En la meua opinió, els governs de les diferents autonomies juntament amb el central haurien de plantejar reformes en el sistema com les de resocialització o reeducació de les persones que han comés crims atroços amb les dones. A pesar de tot açò, malauradament cada vegada s'estan produint més morts als domicilis familiars i això provoca que molts fills es crien sense els respectius pares. No solament estem tornant al passat sinó que arribarà un moment en el qual es produirà un conflicte entre respecte i maltracte.

En resum, crec que per eliminar la violència s'han de promoció altres activitats que no ens introduïsquen en ella i en conseqüència la societat seria millor.

¿Qué es una falacia? Vicent Martí

Argumento falso que es presentado como aparentemente verdadero y que induce a engaño o error.

El término procede del latín fallacia, que significa engaño, y lo utilizamos como sinónimo de sofisma, palabra que acuñaron los griegos para designar el argumento engañoso. Aunque hay diversas maneras de presentar un argumento falaz, todos tienen una cosa en común: adoptan una apariencia de veracidad induciendo a adoptar una proposición que no está debidamente justificada o que, simplemente, es falsa.

Una falacia bien presentada, suele tener un alto poder de persuasión.

Ad baculum. Se apela al miedo a las consecuencias

Quizás uno de los recursos retóricos falaces más dañinos y difundidos en la argumentación inductiva es aquel que lleva la atención hacia una parte de la verdad. Mientras el foco se mantiene en las evidencias a favor de una conclusión, se está ignorando la totalidad de la verdad y con ello aquellas evidencias que invalidan el argumento falaz. Dicho de otra manera: una verdad a medias no es falaz por lo que enuncia sino por lo que omite.

Un ejemplo de este tipo de falacia, que ha movido y mueve históricamente a mucha gente, la aporta el fascismo cuando atrae la atención hacia un argumento verdadero: los seres humanos no somos iguales. De manera que hay personas más capaces y otras menos, hay personas responsables y otras irresponsables... A partir de aquí la ideología fascista concluye que de ninguna manera podemos igualar una persona a un voto, porque las decisiones deben estar en manos de los mejores, en manos de una élite escogida. ¿Dónde está la falacia? La falacia reside en que el principio de igualdad defendido por el liberalismo, con raíces ideológicas en el pensamiento de la Ilustración, no dice que los seres humanos somos iguales, lo que dice exactamente es que los seres humanos somos iguales **en derechos**.

La igualdad natural es propia de todos los hombres por su naturaleza humana, es decir, desde su nacimiento. Si, según nos indica la razón, esto es así, ningún hombre puede tener más derechos que otros, ni tampoco derecho sobre otro. Se deduce entonces que todos los hombres son igualmente libres e iguales en derecho.

La Enciclopedia. Obra representativa de la Ilustración. Siglo XVIII

Otros ejemplos de falacias:

Descalificación

1. Ataque personal directo, descalificando la personalidad del oponente. Ejemplo: "No debemos escuchar lo que él propone, todos sabemos que es homosexual". La opción sexual de una persona no afecta en nada su credibilidad y no tiene relación alguna con la aceptabilidad de un punto de vista.

2. Envenenar el pozo: descalificamos directamente al oponente antes de que emita su opinión, de tal forma que la defensa de ese argumento se vuelve imposible. Pretende negar que esté calificado para que dé una opinión. Ejemplo: "no debemos aceptar el punto de vista del periodista. Es sabido que los periodistas tergiversan las noticias de acuerdo con la conveniencia del medio al cual representan". Lo que se hace es desacreditar a la persona en vez de mostrar las debilidades de su argumentación, con lo que anulamos cualquier posibilidad de aceptar lo que se argumenta.

Apelar a la ignorancia.

Consiste en defender la verdad o falsedad de un enunciado basándose en la idea de que nadie ha probado lo contrario. Ejemplo: "los extraterrestres existen porque nadie ha probado lo contrario".

Apelar a la autoridad.

Constituye una falacia cuando se tergiversa la intención de las palabras o se cita a un personaje que no tiene nada que ver con el asunto tratado o con esa esfera del conocimiento.

Ejemplo: "esta dieta es muy saludable. Lo dice Nicole Kidman".

Nicole Kidman puede verse saludable (y bella), pero no es una entendida en nutrición.

Educació crítica i protagonisme cooperatiu. Frei Betto¹

L'educació escolar té un paper fonamental en el procés de transformació social. D'una manera semblant a la política i a la religió, l'educació serveix per a alliberar o alienar; despertar protagonisme o afavorir el conformisme; propiciar en els educands una visió crítica o legitimar l'*status quo*, com si fóra insuperable i immutable; promoure una praxi transformadora o sacralitzar el sistema de dominació.

En aquests inicis del segle XXI, l'educació escolar difereix molt de la que predominà en el segle XX. Hui en dia, la nostra vida quotidiana es veu envaïda per noves tecnologies que ens brinden, en temps real, informacions capaces d'incidir en la nostra forma de viure i de relacionar-nos (ciberspai, relacions virtuals, crisi de les ideologies llibertàries, nous perfils familiars i sexuals, monopoli i manipulació de la informació, etc.). Com vivim un canvi d'època i naveguem entre la modernitat i la postmodernitat, estem amenaçats per una crisi de la identitat teòrica. L'instrumental teòric que tant ens confortava i incentivava en el segle XX, i que ens pareixia tan sòlid, es va desplomar amb el Mur de Berlín. Contràriament a allò que pregonaven els manuals de vulgarització del materialisme històric, la història retrocedí a l'Europa de l'Est.

Setanta anys de socialisme a Rússia no van ser suficients per a formar els tan anhelats homes i dones nous, dotats d'indestructibles valors ètics, disposició revolucionària i menyspreu a les seduccions del capitalisme. Hui Rússia és un dels països més corruptes del món, i hi impera una brutal desigualtat econòmica. Què va faltar en la Unió Soviètica? Faltà una educació que, més enllà de l'escolaritat, de la transmissió cultural del país i de la humanitat, inculcara en els educands una visió crítica de la realitat i un protagonisme social transformador.

De fet, en molts dels nostres països, capitalistes i socialistes, l'educació escolar s'ha convertit en una presó de la ment, on les disciplines curriculars es repeteixen successivament, amb vista a la qualificació de la mà d'obra destinada al mercat de treball. No s'ha reflexionat sobre la prioritat de

formar ciutadans i ciutadanes revolucionàriament compromesos amb el projecte social emancipador.

Vivim hui una era d'impàs respecte al futur emancipat. Estem en els lllimbs del procés llibertari. Els moviments, grups i partits d'esquerra, quan existeixen, pareixen perplexos pel que fa al futur. Molts cedeixen a la força de cooptació del neoliberalisme i canvien el projecte d'alliberament social pel mer usdefruit del poder, encara que això implique traïr les esperances dels oprimits i els fonaments teòrics que van originar aquestes forces socials i polítiques. L'hegemonia capitalista exerceix un poder tan aniquilador que molts abdiquen del propòsit de construir un nou model civilitzador. A poc a poc, com si es tractara d'un virus incontrollable, el capitalisme s'imposa en les nostres relacions personals i socials. Ens anem adherint a la creença idolàtrica que "no hi ha salvació fora del mercat". En l'esfera personal, abandonem la nostra ideologia llibertària a canvi d'una zona de comoditat que ens permeti accedir al poder i a la riquesa, cosa que ens lliura de l'amenaça d'integrar el contingent de 2,6 milers de milions de persones que sobreviuen hui amb un ingrés diari inferior als 2 dòlars.

Formació de consciència crítica i de protagonistes socials

L'educació crítica és el nostre gran desafiament en aquest món dominat pel capitalisme neoliberal. El seu principi és no formar mers professionals qualificats, sinó ciutadans i ciutadanes que siguin protagonistes de transformacions socials. Per això transcendeix els límits físics de l'escola i vincula a educadors i educands a moviments socials, sindicats, ONG, partits polítics; en fi, a totes les institucions que realitzen activitats de transformació social. L'educació crítica només es desenvolupa en sintonia amb els processos reals d'emancipació en curs i les reflexions teòriques que els fonamenten.

L'educació que busca la formació de consciència crítica i de ciutadans militants compromesos amb la transformació social ha de tenir en compte la intercalació de tres temps: el temps de les estructures (més llarg); el temps de les conjuntures (més immediat i factible de canviar a mitjà termini); i el temps de les coses quotidianes (en el qual vivim el conflicte permanent entre la satisfacció dels nostres interessos personals i la consciència de les demandes altruistes, que ens exigeixen ser per als altres, o simplement, ser capaços d'amar).

¹ Conferència especial del teòleg i escriptor brasiler Frei Betto en el Congrés Internacional de Pedagogia 2015.

El temps de les estructures ha de ser objecte de l'educació escolar. És aquest el que ens remet a la història de la història, als grans processos socials amb els seus avanços i els seus retrocessos, als triomfs i a les derrotes, a les virtuts i a les contradiccions. Mentre més conscients són educadors i educands del temps estructural, més es contextualitzen i s'entenen a si mateixos com a hereus d'una història que avança, enmig de dificultats, de l'opressió a l'alliberament. Tenir consciència del temps de les estructures és tenir consciència històrica i no deixar-se ofegar en el mar de contradiccions dels temps conjuntural i quotidià. Cada un de nosaltres és una xicoteta baula en el vast corrent del procés social. Solament si tenim consciència de l'amplitud d'aquest corrent comprendrem la importància de la baula que som. Una educació que no s'obri al temps de les estructures corre el greu risc de ser cooptada per l'estructura mundialment hegemònica.

El temps de les conjuntures és el dels canvis cíclics que produeixen inflexions en les estructures, encara que sense alterar-les substancialment. És l'acumulació de conjuntures la que influeix en el canvi del temps de les estructures. El gran desafiament consisteix en saber com comportar-se en determinada conjuntura per a millorar o transformar l'estructura. La conjuntura és el present, l'ací i ara, mentre que l'estructura, que condiciona les conjuntures, no és fàcilment perceptible, llevat que es tinga consciència històrica per a poder enquadrar la part en el tot, el detall en el conjunt, el present en les causes del passat i en les alternatives de futur.

El temps de les coses quotidianes és el del dia a dia, en el qual transitem o entropessem, moguts per ideals altruistes, solidaris, i, a la vegada, atrets per les seduccions de l'acomodament i l'individualisme. És en el temps de les coses quotidianes que l'educació actua, permet una comprensió crítica de la conjuntura i desperta l'imperatiu de comprometre's amb la transformació de l'estructura.

Vivim immersos en aquest temps quotidià, moltes voltes moguts per utopies llibertàries i, al mateix temps, desanimats en adonar-nos cada dia que la matèria primera del futur és humana, sempre fràgil, ambigua i contradictòria.

La formació de consciència crítica i de protagonisme social és resultat d'un procés pedagògic que intercala els tres temps per a evitar que ens perdem en un idealisme el discurs del qual no s'adequa a la realitat, o en

la mesquinesa d'un món quotidià que no sempre reflecteix els valors en nom dels quals l'assumim. Aquest és el cas dels militants suposadament revolucionaris que fan de la seua funció de poder un nínxol d'acomodament burgès i de profit personal. I això s'aplica al director de l'escola, al bisbe de l'església, al gerent de l'empresa, etc.

És important tenir sempre present que el nostre món quotidià transita sota l'hegemonia d'un determinat procés civilitzatori, el de la burgesia europea, i d'un únic sistema econòmic globalitzat, el capitalista, encara que visquem en un país socialista. Per tant, el nostre temps quotidià ha d'aspirar a incidir en el temps conjuntural per a poder modificar el temps estructural global. Per a això no n'hi ha prou amb els principis teòrics i les pràctiques col·lectives. És necessari que als principis i les pràctiques els oriente una ètica que tinga en el seu centre els drets dels pobres, els oprimits i els exclosos. Sense aquesta alteritat amorosa, tot projecte emancipatori o revolucionari corre el risc de congelar-se, empresonat per les seues pròpies estructures de poder, emetent un discurs desvinculat de la pràctica, obrint-li pas a l'esquizofrènia de crear en l'imaginari col·lectiu, en nom de l'emancipació, l'expectativa d'un futur burgès per a cada ciutadà i ciutadana...

Comparats amb el temps veloç dels aspectes conjunturals i el temps aparentment caòtic de les coses quotidianes, els canvis estructurals són lents, processals, i només es poden avaluar degudament els seus avanços quan es posen costat per costat les conquestes del present amb els endarremiments del passat.

De l'educació individualista a l'educació cooperativa

Des de Marx fins a la Teologia de l'Alliberament, tots sabem que no existirà emancipació plena sense la superació del sistema capitalista. Una educació crítica i alliberadora no ha de perdre de vista aquesta meta. Ha de despertar en els educands una visió crítica que no es limite a consignes repetitives, que més que aprofundir la raó exacerben l'emoció. Encara que es visca en un país socialista com Cuba, tots estem sotmesos a l'hegemonia del pensament únic neoliberal de l'economia capitalista centrada en l'apropiació privada de la riquesa. El neoliberalisme, com un virus que es propaga quasi imperceptiblement, s'introdueix en els mètodes pedagògics i les teories científiques, en resum, en totes les branques del coneixement

humà. Així, instaura progressivament idees i actituds que fonamenten l'ètica de les relacions entre els éssers humans i entre els éssers humans i la naturalesa.

En la lògica neoliberal, la inclusió de l'individu com a ésser social es mesura per la seua inserció en el mercat com a productor i consumidor. La possessió de mercaderies revestides de valor determina les relacions humanes. És el fetitxe que denunciava Marx. Aquesta inversió de la relació - segons la qual la mercaderia té més valor que la persona humana, i la persona humana és valoritzada en la mesura que fa ostentació de mercaderies de valor - contamina tot l'organisme social, incloent-hi l'educació i la religió, com denunciava el papa Francesc el 22 de desembre de 2014 en assenyalar les "15 malalties" que corroeixen a la cúria romana. D'açò es deriva una ètica perversa que subratlla com a valors la competitivitat, el poder de consum, els símbols de riquesa i de poder, la suposada mà invisible del mercat. Aquesta perversió ètica debilita els organismes que enforteixen la societat civil, com els moviments socials, els sindicats, les associacions de barri, les ONG, etc. El patró que s'ha d'adoptar ja no és el de l'alteritat i la solidaritat, sinó el del consumisme narcisista i la competitivitat.

Com superar hui aquest patró de vida capitalista que, si no regeix el nostre estatus social, moltes voltes predomina en la nostra mentalitat? En açò a l'educació li correspon el paper preponderant. Entre altres coses, perquè l'actual conjuntura no es procliu als canvis estructurals per la via de l' "assalt" a l'aparell de l'Estat. Això no significa, com suposa certa parcel·la de l'esquerra, que les revolucions són fets irrepetibles del passat i, per tant, ja no hi ha alternativa sinó adaptar-se al nou "determinisme històric": l'hegemonia del mercat. La història demostra que han ocorregut canvis estructurals significatius sense un "assalt" a l'Estat, com foren el pas de l'esclavisme al feudalisme i del feudalisme al capitalisme. Hui, una de les armes més poderoses per a superar el capitalisme és una educació crítica i cooperativa, capaç de crear nous paràmetres de coneixement i de promoure noves praxis emancipadores mitjançant l'educació que s'emmotlen les subjectivitats que li imprimeixen significat als fenòmens socials. Amb freqüència succeeix que es viu un antagonisme entre el que és microsocial (pautat per la subjectivitat) i el que és macrosocial (pautat per les estructures). A Cuba es troba un bon exemple: en la dècada de 1950, un grup de

joves revolucionaris (microsocial) es va fer conscient, gràcies a l'educació política (subjectivitat) de la importància de modificar l'estructura del país (macrosocial). Hui Cuba és un país d'estructura socialista, però no tots els cubans discerneixen el que això significa, i alguns somien a gaudir, sota el socialisme, d'un estil de vida capitalista (microsocial). L'educació crítica cooperativa és capaç de superar aquest antagonisme en formar protagonistes o militants que reproduesquen las bases materials i espirituals del socialisme, el suport és la solidaritat. Per a això, és necessari que l'educació sàpia situar a educadors i a educands en relació amb el passat i el futur. Això només és possible a partir de l'ací i l'ara, del present. És el nostre mode de pensar i actuar en el present el que resignifica la nostra manera d'encarar el passat i el futur.

L'educació té el poder necessari per a destronar una racionalitat dominant i introduir-ne una altra, sempre que no siga merament teòrica i es vincule a processos efectius de producció material de l'existència. Resulta sempre oportú recordar l'observació de Marx que no ens diferenciem dels animals per la nostra capacitat per a pensar (potser les abelles, per exemple, posseeixen una lògica algebraica més depurada que la nostra...), sinó per la capacitat de reproduir els nostres mitjans de subsistència.

Una educació crítica, alliberadora, és la que aspira a conquerir l'hegemonia mitjançant el consens, mitjançant pràctiques efectives, i no mitjançant la coerció ideològica. Ha d'abraçar totes les disciplines escolars, des de les ciències exactes fins a l'educació física, i superar les relacions fonamentades en l'economia de l'intercanvi en nom d'una economia solidària, la base de la qual siga la cooperació.

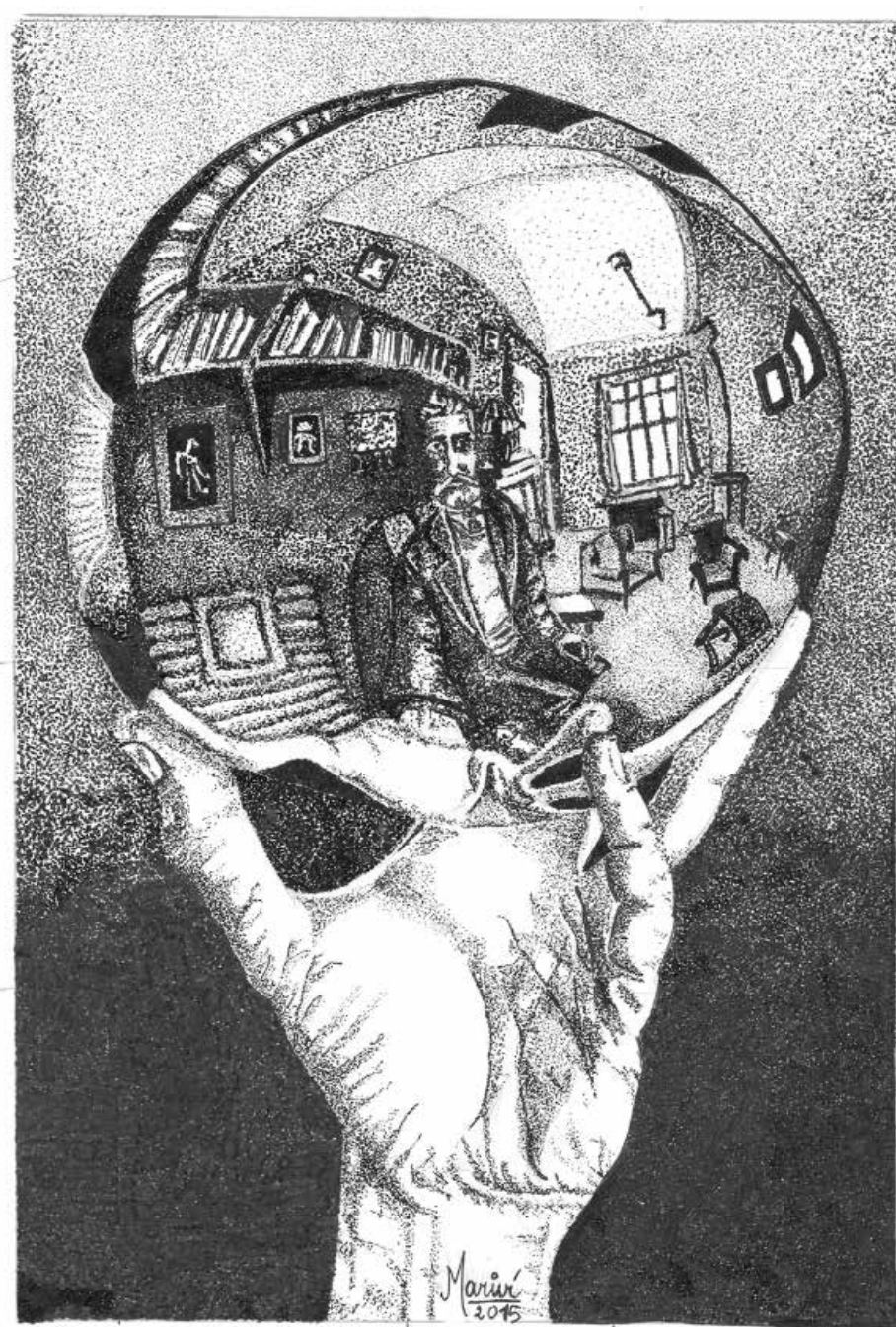
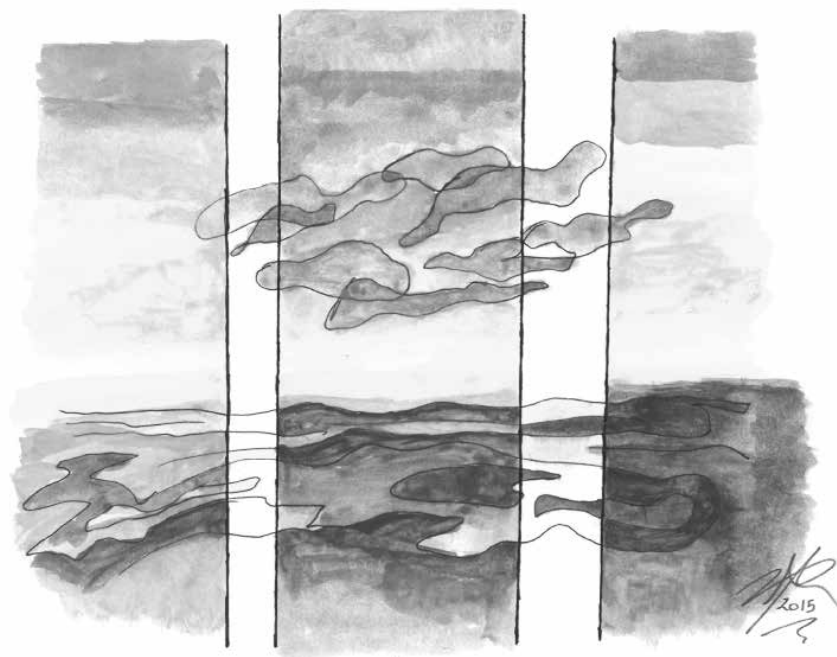
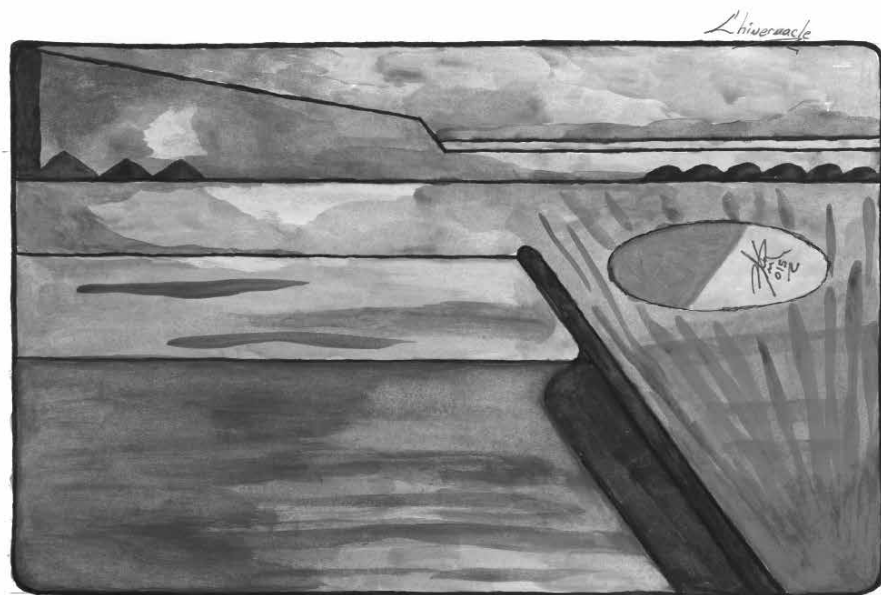
Tots sabem que les relacions mercantilistes influeixen en les concepcions d'aquells qui les adopten o s'hi deixen regir. Per a esmentar només alguns exemples, aquestes relacions accentuen l'individualisme i incideixen sobre els mecanismes de relació en el treball, la física moderna, la biologia darwinista de la selecció natural, etc. Ni tan sols la concepció mecanicista del marxisme, que professava la fe en un "irrefrenable determinisme històric" va aconseguir escapar de la seua influència. És això que indueix als educands a creure que el mercat obeeix a una "lleï natural", i que fora d'aquest no hi ha alternativa... És això el que ens porta, literalment, a torturar a la naturalesa per tal que ens subministre els seus fruits com més

aviat millor. Per tant, hem de preguntar-nos, per a què serveix l'educació? Per a adaptar als educands a l'status quo? Per a transmetre el patrimoni cultural de la humanitat com si fóra el resultat de l'acció intrèpida d'herois i de genis? Per a formar mà d'obra qualificada per al mercat de treball? Per a ensinistrar individus competitius?

Una educació crítica i solidària engloba a tots els actors de la institució escolar: els alumnes, els professors, els funcionaris i les famílies de tots ells. I transcendeix els murs de l'escola per a vincular-se participativament al barri, a la ciutat, al país i al món. Les portes de l'escola romanen obertes als moviments socials, als actors polítics, als artistes, als treballadors. I l'òptica del seu procés pedagògic emfasitza aquesta veritat que la lògica mercantilista intenta encobrir: els fonaments de l'evolució de la naturalesa i de la història de la humanitat estan molt més centrats en la cooperació, en la solidaritat, que en la selecció natural, la competitivitat i l'exclusió.

Una educació crítica i cooperativa és deliberadament contrahegemònica, i procura ubicar el destí dels seus educands en el destí global de la humanitat. El valor de l'escola s'avalua per la seua capacitat per a inserir als educands i als educadors en pràctiques socials cooperatives i alliberadores. Per això és indispensable que l'escola tinga claredat sobre el seu projecte polític pedagògic, entorn del qual ha de prevaldre el consens dels seus educadors. Sense aquesta perspectiva, l'escola corre el perill de convertir-se en ostatge de la camisa de força del seu currículum, com un mer aparell burocràtic de reproducció bancària del saber.

Si volem atrevir-nos a reinventar el futur, hem de començar per revolucionar l'escola, transformant-la en un espai cooperatiu en el qual conviuen la formació intel·lectual, científica i artística; la formació de consciència crítica; la formació de protagonistes socials èticament compromesos amb les desafiament de construir altres móns possibles, fonamentats en la compartició dels béns de la Terra i els fruits del treball humà.

Carlos Vila

Lola Novella

Noelia Solanes

Paco Gonzalez

Patricia López

Octavi Ribelles

revista del cpfpa
francesc bosch i morata
xàtiva
maig 2015

l'ullal 21

tercera època